

Közösséget ad

húsvéti igemagyarázat

Enying,
2020. április 12. Húsvét vasárnap
az 5. istentisztelet nélküli nap

Lekció (olvasmány)

János evangéliuma 20, 11-18

Mária pedig a sírbolton kívül állt és sírt. Amint ott sírt, behajolt a sírboltba, és látta, hogy két angyal ül ott fehér ruhában, ahol előbb Jézus holtteste feküdt; az egyik fejtől, a másik pedig lábtól. Azok így szóltak hozzá:

- Asszony, miért sírsz? - Ő ezt felelte nekik:

- Mert elvitték az én Uramat, és nem tudom, hova tették. - Amikor ezt mondta, hátrafordult, és látta, hogy Jézus ott áll, de nem ismerte fel, hogy Jézus az. Jézus így szólt hozzá:

- Asszony, miért sírsz? Kit keresel? - Ő azt gondolta, hogy a kertész az, ezért így szólt hozzá:

- Uram, ha te vitted el őt, mondd meg nekem, hova tetted, és én elhozom.

Jézus nevéen szólította:

- Mária! - Az megfordult, és így szólt hozzá héberül:

- Rabbuni! - ami azt jelenti: Mester. Jézus ezt mondta neki:

- Ne érints engem, mert még nem mentem fel az Atyához, hanem menj az én testvéreimhez, és mondd meg nekik: Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, az én Istenemhez és a ti Istenetekhez.

Elment a magdalai Mária, és hírül adta a tanítványoknak, hogy látta az Urat, és hogy ezeket mondta neki.

Textus (alapige):

János 1. levele 4. részének 10. verse

Ez a szeretet, és nem az, hogy mi szeretjük Istent, hanem az, hogy ő szeretett minket, és elküldte a Fiát engesztelő áldozatul bűneinkért.

* * *

Ott folytatjuk, ahol nagypénteken abbahagytuk. János evangélista elbeszélésében vasárnap kora reggel egy magányos asszonyt látunk a sírnál. Sír.

Magdalai Mária az, akit Jézus a legnagyobb mélységből emelt ki. Szinte még magához sem térhetett nagypéntek sokkjából, ezen a reggelen azzal szembesül, hogy még gyászolni sem tud. Ott ül a sírnál magányosan, szomorúsága a kétszeresen is gyászoló ember szomorúsága. Gyülekezetünkben eddig két család is elhalasztotta a temetést a kijárási korlátozások miatt. Kétszeres súllyal nehezedik ilyenkor az emberre a fájdalom - szinte még el sem lehet kezdeni a gyázmunkát addig, amíg az egész család együtt meg nem állhat a sírnál, szülők a felnőtt gyerekeikkel, nagyszülők a gyermekkorú unokákkal, rokonok, barátok közelségében. Egy ölelés, egy kézszorítás, egy símogatás, egy érintés nélkül. És milyen sokan vannak most, akik a temetőbe sem mennek ki friss virággal, csak a fiatalabb ismerősöket kérdezzetik, hogy ugye, nem gazosodott még el sír.

Magdalai Máriának sem maradt semmi, csak a fájdalom megkétszereződött terhe. A sír üres, a malomkövet elgörgették, a nap már felkelt, az új hét pedig úgy kezdődött el, hogy az előző még nem érhetett véget.

Mária sírása a magányból szakadt fel. Abból a magányból, amely most főleg az egyedül élő testvéreink számára vált telefonálással, interneten keresztül

kapcsolattartással és istentisztelet-közvetítésekkel némiképp enyhíthetővé. Magányos húsvét az idej. A gyülekezeti közösségünk legmélyebb és legünnepélyesebb közösségi aktusa, a közös úrvacsoravétel nélkül.

Mennyi fiatalt látunk most is az enyingi utcákon bandázni. Akikre idáig azért nehezteltünk, mert egyre inkább a telefonos alkalmazásokon keresztül tartották egymással a kapcsolatot, most a tilalomra fittyet hányva verődnek össze, és sétálnak fel-alá az utcákon.

A világjárvány körülményeiből többek között azt is újratanulhatjuk, hogy az ember lételeme a közösség. (Hogy mennyire vagyunk jó diákok, a járvány elmúltával kiderül abból, hogyan térünk vissza megszokott közösségeinkbe. Vajon jobban megbecsüljük-e majd egymás társaságát?) Nem egyedüllétre, nem bezártságra, nem elszigeteltségre lettünk teremtve, hanem kapcsolatra. Ezek a kapcsolataink alakítottak olyanná, amilyenek most vagyunk. Ezek a kapcsolatok formálnak tovább minket, mert sosem „készülünk el”. Sosem „növünk fel”, sosem mondhatjuk azt, hogy mindent megismertünk, mindent megtanultunk, mindenre felkészültünk. „Jó pap holtig tanul” - tartja a mondás. Itt is találó Kálvin egyetemes papságról szóló tanítása - ebből a szempontból is mindannyian holtig tanulunk, formálódunk, mint egy darab kő, amit a szobrász folyton vés, csiszol, finomít. Húsvéti örömünk egyik alapja az a felismerés, hogy nem akárki a mi szobrászunk, nem a vaksors, vagy a véletlenek sorozata formálgat minket, hanem a halálból feltámasztott Krisztus.

Mária olyan mélyre merül szomorúságában, hogy meg sem lepődik azon, amikor két angyal lép oda hozzá és szólítja meg. De - és ez mindig nagyon fontos - el tudja mondani, mi szomorúságának a végső oka: „*Mert elvitték az én Uramat, és nem tudom, hova tették.*”

Húsvét vasárnap idén sem marad el. Más a forma, mások a keretek. Ma még hangsúlyosabban emelkedik ki a húsvéti örömhírnek az a része, hogy a feltámadt Krisztus először közösségbe hív magával. Miután pedig felismertük őt, és értelmünk, majd érzelmeink legmélyéig tudatára ébredünk annak, hogy Ő, aki feltámadt, név szerint ismer bennünket, térhetünk majd vissza a látható közösségeinkbe. Megújulva attól a feltámadt Úrral való találkozástól, amit Mária az első húsvét vasárnap reggelén átélhetett.

Mária megszólítása pontosabban így fordítható: *Mesterem*. Nem egyszerűen Mester, hanem az *én Mesterem*, aki kiválasztottál engem, aki nemcsak tanítottál, amíg itt éltél, hanem folyamatosan tanítasz, vezetsz, magányomban meglátogatsz és a neved szólítasz. *Mesterem vagy, és örülök, hogy megmutattad: szeretsz engem. Megmutattad azzal, hogy feláldoztad magad értem. Bűneim miatt. Te győzted le a halált.*

Kedves Testvérem!

Ő, a Megváltó Mesterünk ismer Téged és engem. Minket, akik idáig annyiszor zártuk már magunkat és egymást „karanténba” irigységünkkel, féltékenységünkkel, indulatainkkal és meggondolatlanságainkkal. A feltámadt Krisztus ma Hozzád lép oda, Téged szólongat, aki annyit hallottál már Róla, aki ezen a felemás húsvéton végigolvastad ezt a gondolatsort. Legyen boldog, szép húsvétod - legyen a Megváltóval közösséged, ahogy mindazoknak volt, akik megértették: miattunk halt meg engesztelő áldozatul és a velünk való közösségre támadt fel!

Ámen!

* * *

*Felvirradt áldott szép napunk, Ma teljes szívvel vígadunk,
Ma győz a Krisztus és ha int, Rab lesz sok ellensége mind.
Halléluja!*

*Az ősi kígyót, bűnt, halált, Kint, poklot, szenvedés jaját
Legyőzte Jézus, Mesterünk, Ki most feltámadott nekünk.
Halléluja!*

*Az élet győz, a mord halál A prédát visszadta már,
Nagy úrságának vége lett, Krisztus hozott új életet.
Halléluja!*

*A nap, s a föld, s minden, mi él, Ma bút örömmel felcserél,
Mert a világnak zsarnoka Nem kelhet fel többé soha.
Halléluja!*

*Mi is éljünk vígadva hát, Daloljunk szép halléluját,
Hadd zengje Krisztust énekünk, ki sírból feltámadt nekünk.
Halléluja!*

